

INTRO

- 12 ชั่วโมงหลังจากตกหลุมรัก -

เกือบเที่ยงแล้ว ใ้ม้ยเนี่ย

ผมตื่นนอนขึ้นมาบนเตียงและรับรู้ว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติตั้งแต่เห็นผ้าห่มสีขาวลายสลัปลงน้ำเงิน นอกจากนี้สิ่งแรกที่ใจโหมเข้ามาคือความรู้สึกมีนัยเหมือนโดนบีบขมบ้ำๆ ซึ่งก็ไม่ได้แยเกินกว่าที่จะพุงตัวเองให้ลุกขึ้นยืน เดินออกจากห้องนั้นโดยไม่ได้ลืกรประตูแล้วลงบันไดลิบกว่าชั้นกลับไปยังห้องของตัวเอง

เสียงร้องเงี้ยวว้าวของ 'คุณนาย' ที่นั่งตัวกลมอยู่หน้าชามอาหารเป็นสิ่งแรกที่ดังต้อนรับ ทำให้ผมต้องเดินไปเปิดประตูอาหารเม็ดแล้วเทลงไป ในชาม แต่ยัยตัวหุสามเหลี่ยมตรงหน้าก็ยังไม่หยุดใช้นิ้วตาสีเหลืองหริ่มองตรงมาด้วยความขจัดใจ ผมเลยต้องยื่นมือไปเกาหัวกลมๆ สองสามทีแล้วพูดต่อ

"ขออาบนํ้าแป๊บหนึ่ง"

พูดจบผมก็เอื้อมมือไปคว้าผ้าเช็ดตัวแล้วเดินตรงเข้าห้องนํ้าไปทันที สายน้ำเย็นๆ ที่ไหลผ่านร่างกายช่วยขับไล่ความรู้สึกปวดหัวหนีบๆ ได้ดีกว่าอะไรทั้งหมด หลังจากอาบนํ้าแต่งตัวเสร็จผมก็กลับมารู้สึกสดชื่นอีกครั้ง ถึงแม้จะไม่เท่ากับเวลาปกติก็เถอะ

พอออกมาก็เจอกับคุณนายที่เปลี่ยนมายืนกอดต้นกันถึงหน้าห้องนํ้า มองเลยไปยังชามอาหารก็เข้าใจทันทีว่าคุณเธอยังไม่ได้กินนํ้าหลังอาหาร ผมจึงไปหยิบขวดนํ้ามาเทลงในชามให้ทันทีแล้วก็นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น

"ไง... แสงก็ปะ"

ผมเป็นฝ่ายทักขึ้นก่อนพร้อมกับส่งรอยยิ้มไปให้เพื่อช่วยลดความรู้สึก
กระอักกระอ่วน

"ไม่วะ ออกไปข้างนอกแป๊บเดียวหนึ่กันเฉย"

"เราก็กลับห้องอาบน้ำดิ"

"เออ..."

อีกฝ่ายตอบรับกลับมาด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะหันหลังกลับไปส่องไม่มีใครเวลาที่กำลังทำงานอยู่ ปล่อยให้ผมยืนมองคนตัวโตที่ก้มตัวลงเอาหน้าเข้าไปใกล้เครื่องอุ่นอาหารทั้งที่ไม่ควรทำ ผมจึงเอ่ยทักออกมา

"เค้าบอกว่าเอาหน้าเข้าไปใกล้เครื่องมากๆ มันไม่ดีไม่ใช่รีง"

"หรือ"

"อืม..."

ได้ยินอย่างนั้นคนตรงหน้าก็ทำท่าจะเดินหนี ผมเลยต้องยกมือขึ้นดึง
ชายเสื้ออีกฝ่ายเอาไว้พร้อมกับเอ่ยรั้ง

"เฮีย..."

คำพูดของผมหยุดเขาเอาไว้ได้ก็จริง แต่สายตาที่มองมายังชายเสื้อของตัวเองที่ถูกจับเอาไว้ก็ทำให้ผมต้องปล่อยมือออกแล้วพูดต่อ

"มีเรื่องจะบอกวะ"

"อะไร"

"เรา..."

พอจะพูดออกมาจริงๆ มันดันประหม่าขึ้นมาซะอย่างนั้นอะ!

โธ้ย! กล้าๆ หน่อยดิ!

"คือเรา..."

"อืม"

"เรา..."

บึ้ง!

ไซ้ ผมบึ้งคนที่ยืนอยู่ตรงหน้านี่ไอเคปะะ

แต่มันใช้เวลาที่ไม่ใครเวฟจะมาร้องเหวอะ!

"ขอเอาข้าวออกจากไมโครเวฟแป๊บหนึ่ง"

พุดจบเสียก็หันหลังกลับไปใส่ถุงมือกันร้อนแล้วหยิบข้าวกล่องออกมาวางไว้ หลังจากนั้นจึงหันกลับมาทั้งๆ ที่ยังคงใส่ถุงมือผ้าลายสก๊อตทั้งสองข้าง "มีอะไร มึงเป็นโรปะเนี่ย"

"คือ..."

"เป็นโรแพนคุณนาย อ๊าๆ อึ้งๆ"

"แป๊บหนึ่งดิ! กำลังใช้ความคิด!"

"เออๆ"

พุดจบอีกฝ่ายก็ถอดออกยื่นทั้งน้ำหนักฟิงเคาน์เตอร์ห้องครัวแล้วมองมาที่ผม แถมยังทำหน้าที่เหมือนจะหัวเราะออกมาได้ตลอดเวลา ตลกอะไรเล่า!

"เรา..."

"..."

"คือเราชอบเสียอะ"

"..."

"รีบตัดใจจากแฟนเก่าซะ แล้วก็เตรียมตัวโดนเราจีบได้เลย!"

โคตรตื่นเต้นเลย!

มือเย็นไปหมดแล้วเนี่ย!

หน้าก็โคตรร้อน!

หายใจไม่ออกด้วย!

หัวใจเต้นแรงมาก!

แยะแล้ว!

ด้วยความลุ่มเพราะกลัวคำตอบที่จะได้รับหรืออะไรก็ไม่รู้ พอพุดจบปั๊บ ผมก็ปิดเปลือกตาลงประมาณสามวิ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งเพื่อรับผลจากการกระทำของตัวเอง

พอทุกอย่างมันเกิดขึ้นแล้วผมถึงได้รู้ว่าไอ้ที่ทำอยู่นี้มันโคตรเสี่ยงเลย

ถึงจะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ถ้าเสียแกก็เจ็บไม่ได้ขึ้นมาแล้ว

เกลียดกันไปเลยผมจะทำไมดิวะเนี่ย

ยังต้องอยู่หอเดียวกันต่อไปอีกตั้งเกือบปี

แต่สิ่งแรกที่เห็นหลังจากลืมตาขึ้นมาคือสีหน้ากั๊กลั่นยิ้ม และทันทีที่เรา
สบตากันเสียงหัวเราะก็ดังออกมาเบาๆ ให้ได้ยินจนผมนี่โมโหในใจซ้ำหาพอง!

"ข้าอะไร!"

"เปล่า...จะรอโดนจับแล้วกัน"

ระหว่างที่ผมเงยบไปคนที่ยืนอยู่ตรงหน้ากันก็หันกลับไปถอดถุงมือกัน
ร้อนวางไว้บนไมโครเวฟ ผมทำไปได้ไงวะ สารภาพรักออกไปทั้งๆ ที่อีกฝ่าย
ยังใส่ถุงมือกันร้อนสีหวานแหวนอยู่เนี่ยนะ?

เฮียหยิบถุงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อกับกล่องข้าวเอาไว้ด้วยมือ
ข้างเดียวแล้วหันมาพูดด้วยสีหน้าที่ยังติดตลกไม่หาย

"กินข้าวด้วยกันปะ กูซื้อมาเผื่อแต่ยังไม่ได้อุ่น"

ผมส่ายหน้าแทนคำตอบ ก่อนที่อีกฝ่ายจะยิ้มรับแล้วตั้งท่าจะเดินตรง
ไปยังโต๊ะกินข้าว เบื่อท่าทางไม่ทุกซีไม่ร้อนแบบนี้จั่งเลยวะ ดูไม่ออกเลยอะว่า
รู้สึกยังไงกับสิ่งที่ผมพูดออกไปบ้าง

ตายแล้ว ตายแล้ว ตายแล้ว...

"เออ ชื่อนี้มาให้ด้วย เผื่อเพี้ยนจากที่เมาเมื่อคืน..."

พูดจบคนตรงหน้าก็เอามือข้างที่ว่างอยู่ล้วงลงไปในถุงเซเว่นแล้ว
หยิบของในนั้นมายัดใส่มือ

"ถ้ายังไม่อยากกินข้าวก็กินนี้ไปก่อน"

พูดจบก็เดินหนีกันไปเฉย ทิ้งให้ผมยืนมองของในมือด้วยสีหน้า
ที่อธิบายไม่ถูก

'รังนก' นกก็มาวะ จี๊ๆ มาแต่ไกลเลยมัยละ!

ระหว่างที่ผมกำลังลังเลว่าจะเขี่ยขวดรังนกนี้ใส่คนที่ซื้อมาให้หรือ
เปิดขวดดื่มความนุกที่ได้มาให้หมดๆ ไปซะที เสียงกุกกักจากประตูที่ล็อก
เอาไว้ก็เรียกให้ต้องเงยหน้าขึ้นไปมอง

เป็นไอ้เด็กฝาแฝดซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของหอที่มายืนเขย่าประตูแถมยัง

ทำหน้างว่าทำไมถึงเปิดเข้ามาไม่ได้ เห็นหน้าพวกนั้นแล้วผมก็ได้แต่แอบขำ
หลังจากนั้นก็โบกมือเป็นสัญญาณบอกกับอีกคนในห้องที่กำลังจะลุกขึ้นไป
เปิดประตูว่าไม่ต้อง แล้วเดินตรงไปปลดล็อกด้วยตนเอง

ทันทีที่ห้องมีสมาชิกเพิ่ม คำถามก็ดังขึ้นมา

"คุณนายล็อกประตูทำไมวะ"

"คุณนายล็อกประตูได้ไง คุณนายเป็นแมว"

ผมตอบทั้งๆ ที่รู้ว่าไอ้เด็กสองคนนี่ชอบเรียกผมด้วยชื่อแมว อะไร
ของพวกมันก็ไม่รู้ พูดจบก็ยัดรีนงแท้ 100% ที่เพิ่งได้มาใส่ลงไปนมือของ
ไอ้คนพี่ แล้วเดินขึ้นบันไดกลับไปยังห้องของตัวเอง

เรื่องอะไรใครจะยอมนกล่ะ!

CHAPTER 1

- 60 วันก่อนจะตกหลุมรัก -

ผมกับเฮียรู้จักกันเมื่อสองเดือนก่อน ตอนนั้นผมลงไปเที่ยวกับเพื่อนที่คณะประมาณหนึ่งอาทิตย์ และเป็นช่วงที่มีคนใหม่ย้ายเข้ามาที่หอพอดี ก่อนหน้านี้ก็พอรู้อยู่แล้วว่าคนที่มาจะย้ายเข้ามาเป็นเด็กสถาปัตย์ปี 5 ได้ยินครั้งแรกก็ยังอดแปลกใจไม่ได้

ปี 5 ก็จบแล้วไม่ใช่หรอ

ทำไมถึงเพิ่งย้ายมาได้ละเนี่ย

ความสงสัยของผมคงโดนโยนทิ้งไปในทันทีหลังจากนั้น และเรื่องราวของคนที่จะย้ายเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของตึกเราก็คงไม่ได้อยู่ในความคิดของผมอีกเลย ถ้าอยู่ๆ ไม่มีคนแอดไลน์มากับข้อความสั้นๆ สองข้อความ

'สวัสดี'

'นี่เจ้าของแมวไหม?'

ตอนแรกผมก็งง อะไรกันอยู่ดีๆ ก็ทักมาถามว่าเป็นเจ้าของแมวรีเบล่าว่าจะเข้าใจก็ตอนที่เห็นรูปภาพถูกส่งตามมา นี่มันรูปยัยคุณนายชัดๆ!

คุณนายคือแมวของผมเอง...

เราเจอกันเมื่อห้าปีก่อนตอนผมไปบ้านเพื่อนของแม่ที่เพาะแมวขาย ตอนนั้นมีแมวตัวนึงเพิ่งจะคลอดลูกพอดี พวกลูกแมวตัวเล็กสีขาวทั้งครอก

คุณารักเหมือนก้อนล่ำลิกกลมๆ หลายก้อนวางอยู่ด้วยกัน แต่มีตัวหนึ่งที่ท่าทางอ่อนแอและดูผอมกว่าใคร แถมยังหน้าตาเกรอะกรังไปหมด

คุยกับเจ้าของถึงได้รู้ว่าเจ้าเหมียวตัวนี้เป็นน้องเล็กของครอกที่อ่อนแอเกินกว่าจะเอาไปขายให้ใคร ได้ยินอย่างนั้นผมก็ตัดสินใจขอแม่วตัวนั้นมาเลี้ยง

ผมเดินออกจากบ้านหลังนั้นมาพร้อมกับคุณนายและคำอวยพรว่าขอให้เธอโตขึ้นมาอย่างแข็งแรง ไม่น่าเชื่อเลยว่าแม่วท่าทางซีไรค์ในวันนั้นจะโตขึ้นมาเป็นแมวอ้วนขนฟูแถมยังหยิ่งและเอาแต่ใจสุดๆ ในวันนี้

ประเด็นคือ...ปกติแล้วคุณนายเธอถือตัวจะตาย ไม่ชอบให้ใครมายุ่งมาแตะด้วยซ้ำ แล้วทำไมถึงได้อยู่กับคนอื่นได้ละเนี่ย!

'ครับ'

'แม่วผมเอง'

'เดี๋ยวผมเลี้ยงไว้ให้ก่อนแล้วกัน'

'ปีนมาที่ระเบียงห้องสองสามรอบแล้ว'

'อ้อ ผมอยู่ชั้น 4 เพิ่งย้ายมาใหม่ เราน่าจะยังไม่เคยเจอกัน'

'พอดีเด็กแฝดชั้น 5 ให้ไลน์มา'

ถึงแม้จะยังสงสัยอยู่ไม่หายว่าทำไมคุณนายถึงได้ไปยุ่งกับคนอื่นก่อนแบบนั้น แต่ผมก็ทำแค่พิมพ์ตอบกลับไปสั้นๆ

'อ้อ ขอบคุณด้วยนะครับ'

'ขอบคุณครับ'

หลังจากนั้นผมก็เพิ่งเห็นว่าในไลน์กรู๊ปของหอมีสมาชิกใหม่ถูกเพิ่มเข้ามา ซึ่งก็คือคนที่รับปากว่าจะช่วยดูแลคุณนายให้แน่ละ ผมตามอ่านจนถึงข้อความล่าสุด หลังจากนั้นจึงเห็นว่าอีกฝ่ายทักไลน์ส่วนตัวแยกมาอีกที

บอกว่าเขาจะส่งรูปคุณนายมาให้ผมดูตลอดระยะเวลาที่ผมไม่อยู่ที่หอ ถึงแม้ว่าสถานที่ที่ผมมาเที่ยวจะไม่มีสัญญาณเครือข่ายใดๆ เลยก็ตาม

ผมไม่ได้คุยอะไรกับเขาก็ดีกในช่วงเวลาสี่ห้าวันของการพักผ่อน จนกระทั่งโทรศัพท์ก็กลับมา มีสัญญาณอีกครั้ง เสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าถึงได้ดังมารั่วๆ

'เอากุญแจที่ห้องชั้น 2 เข้าไปในห้องนะ'

'ไปเอาอาหารกับกระบะอี'

'แมวกินปลาดิบได้มั๊ย?'

'ท่าทางจะอยากกิน'

'นอนเหงา'

'มาขึ้นสองขาใส่ตอนกินนมเลยแบ่งนมให้กิน'

'ดีที่ไอ้เด็กแฝดมาห้ามไว้'

'เพิ่งรู้ว่าแมวกินนมวัว'

'ขึ้นมานอนบนตัววะ'

'กินนมวัวไปตอนเช้า'

'ตอนเย็นก็ไม่ท้องเสีย อีเป็นก้อน'

'แปลกๆ วะ'

'เหมือนพูดคนเดียว'

'รูปของเช้าวันนี้'

'อยากเข้าห้องส่วนรวมแต่ไม่มีคนเปิดประตูให้'

คุณนายไปให้ สักพักอีกฝ่ายก็ตอบกลับ

'เหี้ยคุณนาย'

พอเห็นอย่างนั้นผมก็ส่งตามไปอีกอันเป็นตอนกำลังบิดขี้เกียจ

'เหมื่อนวะ'

'ตลก 555'

เพราะรถที่นั่งมากำลังเลี้ยวเข้าสนามบินผมถึงได้เก็บโทรศัพท์มือถือถล่มอดีตไม่ได้ว่า...ช่วงเวลาที่น่าเบื่อที่สุดสำหรับการขึ้นเครื่องคือช่วงที่ต้องนั่งรอหลังจากเช็กอินกับโหลดกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว

แค่ต้องมานั่งเฉยๆ เพื่อรอเวลาผมว่ามันก็น่าเบื่อพอตัวอยู่แล้วนะ พอยิ่งต้องมานั่งเฉยๆ เพื่อรอเวลาเดินทางไอ้ความเบื่อนายนั้นก็ยังเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสามเท่า อาจจะเป็นเพราะว่ามันคือช่วงเวลาที่เราคิดว่าจุดหมายของเราอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ แต่ไม่สามารถเดินทางต่อเพื่อจะเข้าไปใกล้มันมากขึ้นอย่างที่เราต้องการ

หลังจากรายงานกับที่บ้านไปว่ากำลังจะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ผมก็ไม่รู้จะทำอะไร พลันนึกได้ว่ายังไม่ได้เซฟรูปถ่ายแมวอ้วนซึ่งมีคนส่งมาให้ในช่วงหลายวันที่ไม่ได้อยู่ดูแลคุณเธอเลย และการเข้าไปเซฟรูปก็ทำให้ผมได้ย้อนอ่านข้อความที่อีกฝ่ายส่งมาให้อีกรอบหนึ่ง พบบทสนทนาเลื่อนลงมาถึงข้อความที่คุยกันล่าสุดอีกครั้งก็อดไม่ได้ที่จะสงสัยอยู่ในใจ

มนุษย์ประเภทไหนกันนะที่จะคอยดูแลแมวให้คนไม่รู้จักกันนานเป็นสัปดาห์แถมยังส่งรูปมาให้ดูไม่ขาด

อันดับแรกต้องกดเข้าไปดูรูปโพสไฟท์ก่อน...จากที่เห็นในรูปเล็กๆ ดูเหมือนจะเป็นรูปวิวทะเลกับชายหาดที่มีคนยืนอยู่ตรงกลางแต่เห็นตัวคนไม่ชัดเท่าไร พอกดเข้าไปดูผมก็พบว่า...มันก็ไม่ชัดอยู่เหมือนเดิมนั้นแหละ

คนในรูปดูหุ่นดีเลยแหละ แต่ก็ยื่นอยู่ไกลมาก แกรมแสงและเงาของรูปยังทำให้มองเห็นหน้าอีกฝ่ายไม่ชัดเจนจนอดคิดไม่ได้ว่าหรือจะเป็นพวกที่ชอบไปเซฟรูปวิวสวยๆ ที่เขาโพสต์เอาไว้ตามเว็บมาตั้งเป็นรูปโปรไฟล์...

อย่าหาว่าผมสอดรู้สอดเห็นนะ! แต่พอกดเข้าไปดูรูปอื่นๆ ที่อีกฝ่ายเคยใช้ก็มีรูปวิว โมเดลรองเท้ากีฬา เลื่อนไปเรื่อยๆ จนถึงรูปแรกที่ใช้...

ว้าว...มันคือรูปมือของผู้ชายกับผู้หญิงที่กุมประสานนิ้วกันเอาไว้หลวมๆ รักแฟนนะเนี่ย!

เสียงเรียกที่ตั้งมาจากพวกเพื่อนๆ เรงให้ผมต้องกดปิดเครื่องโทรศัพท์มือถือแล้วลุกจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่เพื่อเดินไปขึ้นเครื่องบินที่มาจอดเทียบอยู่ไม่ไกลจะได้กลับบ้านสักที!

กว่าจะได้ลงมาเหยียบพื้นดินอีกครั้งก็ตอนเกือบๆ สี่โมงเย็น ฝากรถติดอยู่พักใหญ่ก็มาถึงหอพักราวๆ หกโมง ผมลงจากแท็กซี่แล้วลากกระเป๋าขึ้นมาบนห้องส่วนกลาง

เพื่อจะพบว่าไม่มีใครอยู่ในห้องซะอย่างนั้น...

ปกติแล้วในช่วงเปิดเทอมจะมีคนมานั่งอยู่ที่ห้องนี้ตลอดนะ เพราะมีทั้งทีวีจุดปล่อยสัญญาณไวไฟ แล้วก็มุมเครื่องครัวกับตู้เย็นให้ได้ทำอะไรง่ายๆ กินกัน หรือถ้าวันไหนมีแข่งบอลแมตช์สำคัญหรือหนังเรื่องดีๆ ฉาย ส่วนใหญ่คนที่อยู่ในหอก็จะมานั่งรวมกันที่นี่แล้วดูทีวีด้วยกันไปจนดึก

หอพักที่ผมอยู่เป็นตึกห้าชั้นซึ่งแต่ละชั้นเป็นห้องใหญ่ๆ ให้เช่า

ชั้นล่างสุดเป็นส่วนต้อนรับแขกอยู่ติดถนนและเปิดเป็นร้านกาแฟบรรยากาศน่านั่ง

ชั้นแรกของหอถูกจัดเป็นห้องส่วนกลางตามที่บอกไปแล้ว ทุกคนสามารถใช้ห้องนี้ได้และต้องรับผิดชอบด้วยกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำความสะอาดและหาราค่าน้ำค่าไฟ

ชั้น 2 เป็นของไอ้เด็กแว่นจากคณะนิติศาสตร์ที่ส่วนใหญ่จะเอาแต่หมกตัวอ่านหนังสืออยู่ในห้อง หรือไม่ก็จมอยู่กับโลกของสาวสองมิติ

"คุณนาย~"

ผมส่งเสียงเรียกด้วยความดีใจก่อนที่เจ้าเหมียวจะมาหยุดอยู่ไม่ไกล เราจ้องตากันแล้วก็เห็นว่ามันตาดำของคุณนายขยายขึ้นนิดหน่อย ตามมาด้วยเสียงอ้อนเบาๆ ซ้ำๆ ในลำคอ

คุณนายเดินตรงเข้ามาหาผมซ้ำๆ ขนพู่มนั้นน่ากอดน่าพัดสุดๆ เราอยู่ด้วยกันมาตั้งห้าปี แม้จะดูเหมือนว่าเราทะเลาะกันตลอดเวลา แต่พอไม่ได้เห็นหน้ากันนานๆ ยังไงก็ต้องคิดถึงกันบ้างอยู่แล้ว

ระหว่างที่ผมกำลังย่อตัวลงเพื่อจะอุ้มยัยอ้วนขึ้นมากอด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าก็คือ...คุณนายเดินเลยผมไปหยุดตรงหน้าเสาพันเชือกปอในห้องเพื่อลับเล็บ

นิสัย! เป็นอย่างนี้ตลอดเลยให้ตายสิ!

ผมถอนหายใจและยอมเป็นฝ่ายเดินไปดึงคุณนายออกมาจากเสาลับเล็บ อุ้มขึ้นมากอดแล้วก็หันหลังไป ตั้งใจจะจีบที่ปากนี่มๆ สีชมพูลึกลับที่เพื่องอที่หนีไปเที่ยวตั้งหลายวัน แต่ริมฝีปากของเรากลับไม่ได้สัมผัสกันเพราะฝ่าเท้าสีชมพูดันยกขึ้นมาถีบหน้าผมเต็มๆ

"ยัยอ้วนนี่!"

ไม่ทันได้ทะเลาะกันต่อ เสียงหัวเราะต๋ำๆ ที่ดังขึ้นตรงประตูซึ่งเปิดอยู่ก็เรียกความสนใจจากผม และเมื่อเลื่อนสายตาไปมองผมก็พบว่า...มีสิ่งมีชีวิตแปลกหน้าแต่ว่าหลอระเบิดยืนอยู่ตรงนั้น!

ใครอะ!

ผมส่งยิ้มไปให้คนตรงหน้าก่อนเพราะไม่รู้จะพูดอะไรดี ถึงจะมีความเป็นไปไม่ได้แต่เขาก็อาจจะไม่ใช่คนที่เลี้ยงคุณนายตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาก็ได้ พวกช่างไฟหลอบอกด้วยอะไรประมาณนี้ไง ก่อนหน้านี้ไอ้พวกแผลมันยังบ่นๆ ให้ผมฟังว่าหลอดไฟที่คาดฟ้าเริ่มจะติดๆ ดับๆ แล้ว

"แฟนคุณนายใช้ปะ"

ผมพยักหน้ารับไปก่อน และเข้าใจได้ในนาทีนั้นเลยว่านี่คือผู้ชายที่คุณนายหนีตามไปแน่ๆ

"นี่คือคนที่เลี้ยงแมวให้เรา?"

"อืม..."

แสดงว่าไอ้เงาหุ่นดี ๆ กล้ามแนนน ๆ ในรูปก็ตัวจริงอะดิ

โห...ยิ่งดูยิ่งหล่อว่ะ!

"เมี้ยว..."

พอเลยแมวอ้วน! ไม่ต้องมารู้ทัน!

อีกฝ่ายส่งยิ้มมาให้ผมและผมก็ได้แต่ส่งยิ้มกลับไปเพราะไม่รู้จะพูดอะไร
ก่อนที่คนตรงหน้าจะก้มตัวลงค้มยัยแมวอ้วนที่เดินเรื่อย ๆ ไปอยู่ตรงนั้น
ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แถมยังเอาตัวไปถูไถข้อเท้าเขาด้วยท่าที่ออกอ้อนเกินพิกัด
อะไรว่ะ!

เลี้ยงกันมาตั้งห้าปียังไม่เคยอ่อนขนาดนั้นเลย

ยัยอ้วนเอ๊ย!

"โงะเฮะ แพนกลับมาแล้วไม่ไปหาเธอ"

พอได้ยินเขาพูดออกมาแบบนี้ยัยคุณนายก็หันมาจ้องผมด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์ เห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะยกคิ้วทำท่ายกกลับไป เล่นจ้องตากับแมว
อยู่สักพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งลงบันไดเร็วๆ ดังมาจากชั้นบน ตามมาด้วย
เสียงตะโกนยาว ๆ

"คุณนายยย~"

"คุณนายกลับมาแล้ว!"

มันมาแล้วครับ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)